

Στις 14/05 η πάντα φιλόξενη σε απόψεις randiera.gr, δημοσίευσε κείμενο του Πάνου Δαμέλου με τίτλο «**Αναούνταξη τώρα! Για τον πολιτικό φορέα της ρήξης, της απελευθέρωσης, της πραγματικής δημοκρατίας**».

Αφορμή για τη σημερινή παρέμβαση αποτελούν, ΟΧΙ τόσο οι σοβαρές διαφωνίες με τα άμεσα μέτρα/κινήσεις, που εναγωνίως στο κείμενο του Π.Δ. προτείνονται, όσο η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ αφετηρία από την οποία αυτά εκκινούν. Μολοντούτο, πρέπει να αναγνωρίσουμε από τώρα την ξεκάθαρη θέση -εδώ ΔΕΝ έχει πρωταρχική σημασία η διαφωνία μου- την οποία παίρνει ο Π. Δαμέλος για τα πράγματα, θέση που ΔΕΝ αφήνει χώρο για «ήξεις αφήξεις» και παρερμηνείες.

Στο κείμενο που ακολουθεί ΔΕΝ θα δοθούν αποσπάσματα στήριξης της αντιπαράθεσης. Ωστόσο, ο καλοπροαίρετος αναγνώστης θα διαπιστώσει πως ΔΕΝ έγινε καμιά προσπάθεια αλλοίωσης των βασικών ιδεών του Π. Δαμέλου, αλλά, πράγματι, μια προσπάθεια ανοιχτής σύγκρουσης μαζί τους.

Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ

Το αμέσως επόμενο διάστημα μετά τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου, εμφανίστηκαν μαζικά αναλύσεις, οι οποίες ανέφεραν πως ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να εγκολπώσει τη συντριπτική πλειοψηφία του αντιμνημονιακού ρεύματος. Πολύ περισσότερο, πως ΔΕΝ αποτελούσε την πρώτη ή την επιθυμητή επιλογή για την αστική τάξη της χώρας.

Η ανάλυση αυτή, ενώ περιέχει σημεία της αλήθειας, στο βαθμό που σταματάει σε αυτό το σημείο, είναι αβαθής και προσπαθεί να υπεκφύγει από την πραγματικότητα. Η αντιμνημονιακή ρητορεία του ΣΥΡΙΖΑ, που κατάφερε όντως να αποσπάσει τη λαϊκή ψήφο, είχε δώσει ΞΕΚΑΘΑΡΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ προς όλες τις κατευθύνσεις για το ΤΑΞΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ των επιλογών του! Ήταν μια ψήφος που όσο και αν καταδίκασε τη Μνημονιακή βαρβαρότητα, ΔΕΝ ερχόταν σε σύγκρουση με την Ε.Ε., το Δ.Ν.Τ., το ΝΑΤΟ κλπ.

Η ψήφος στο ΣΥΡΙΖΑ «μονοδρομούσε» την ιστορική εξέλιξη στα πλαίσια του Καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης (στη βάση) και στο αστικό δημοκρατικό πλαίσιο (στο εποικοδόμημα), δένοντας χειροπόδαρα κάθε χειραφετική τάση.

Σήμερα, 100 μέρες μετά το σχηματισμό της Συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αποδεικνύεται πως ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελούσε και αποτελεί την ΞΕΚΑΘΑΡΗ και ΜΟΝΑΔΙΚΗ εκ των πραγμάτων διέξοδο για την αστική τάξη της χώρας. Διέξοδο, που αφορά επιδιώξεις, τόσο για την προσπάθεια ενσωμάτωσης του λαϊκού κινήματος

και των βαθιών διεργασιών συνείδησης που έχουν συντελεστεί, όσο και για την απόπειρα μιας διαφοροποίησης του «μίγματος» αστικής διαχείρισης, με κάποια «δημοσιονομική» χαλάρωση.

Η εκλογική επίδοση της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

Σε πολλά κείμενα έχω διαβάσει αναλύσεις και προβληματισμούς για το τελικό εκλογικό αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στις περισσότερες από αυτές υπάρχουν ενδιαφέρουσες ιδέες, αξιοπρόσεκτοι προβληματισμοί κ.α.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΜΩΣ ΕΝΑ ΒΑΣΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΟΥΝ αν το ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΘΟΡΙΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΛΟΓΗ (όλων μας), Η ΨΗΦΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗΣ.

Ό,τι και αν πούμε, αν ΔΕΝ καταλάβουμε πως το αποτέλεσμα ΔΕΝ κρίθηκε από παρεμπύπτοντα γεγονότα, αλλά από γενικές ιστορικές παραμέτρους, η κριτική μας θα είναι επιδερμική και ακόμη χειρότερα βουλησιαρχική.

Η ξεκάθαρη επιλογή μας να πάμε κόντρα στο ρεύμα, κόντρα στις βασικές επιλογές της αστικής τάξης, να μη γίνουμε εκλογική (αριστερή ή αριστερότερη) «πατερίτσα» στον επελαύνοντα ρεαλισμό του ΣΥΡΙΖΑ, σε μια περίοδο που η ΕΠΙΛΟΓΗ της ΡΗΞΗΣ ΔΕΝ προσεγγίζεται μαζικά από τον ελληνικό λαό, ΗΤΑΝ ΑΥΤΟ που ΚΑΘΟΡΙΣΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ το ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ.

Ήταν μια επιλογή με «όρους σποράς», που αν ΔΕΝ υποταχθεί στην πίεση της αστικής & μικροαστικής πολιτικής και αναλάβει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες ΜΠΟΡΕΙ και ΠΡΕΠΕΙ να ΚΑΡΠΙΣΕΙ. Φυσικά τίποτα από τα παραπάνω ΔΕΝ αναιρεί την αναγκαία και δικαιολογημένη κριτική για τις δικές μας ανεπάρκειες, για τις ευθύνες του υποκειμενικού παράγοντα, για όσα ΔΕΝ κάναμε ή κάναμε στραβά. Δεν μπορεί όμως να γίνει όχημα, ώστε να ξεστρατίσουμε από το δρόμο που έχουμε χαράξει.

Μαζική γραμμή ή υπόκλιση στο αυθόρμητο; Το ζήτημα της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Είναι η ώρα ο χώρος να ξεμπερδέψει μια και καλή, με τη χυδαία άποψη πως «γραμμή μαζών» είναι «αυτό που λέει ο κόσμος». Αυτό που λέει ο κόσμος είναι κυρίως το ΤΕΛΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ των υλικών όρων ζωής, της πολιτικής του πείρας, της παρέμβασης των μηχανισμών ιδεολογικής χειραγώγησης & τρομοκρατίας, καθώς και των οργανωμένων πολιτικών κομμάτων, κινήσεων, φορέων κλπ.

Αν ΔΕΝ θέλουμε να αναπαράγουμε «ιδέες του συρμού» και να γινόμαστε και εμείς «μέρος του προβλήματος», ΠΡΕΠΕΙ να ανατρέξουμε στα βασικά αναλυτικά μας εργαλεία, δηλαδή το Μαρξισμό.

Η μελέτη των αντιφάσεων της ελληνικής κοινωνίας, η ιστορική περίοδος, το γενικό επίπεδο της λαϊκής συνείδησης, μας έχουν οδηγήσει σε μια συγκεκριμένη επιλογή, να «αξονίζουμε» την πολιτική μας επαφή με τις μάζες γύρω από το μεταβατικό πρόγραμμα. Αυτό το «πλέγμα» στόχων είναι ικανό να ανοίγει δρόμους, ώστε να κατανοηθεί μαζικά το κεντρικό πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας, της πολιτικής εξουσίας.

Ας κάνουμε και μια δεύτερη παραδοχή. Ο όρος «κοινωνία» ή ακόμη και ο όρος «λαός», μπορούν να συσκοτίσουν τη βασική αντίθεση της Καπιταλιστικής πραγματικότητας, αυτήν Κεφαλαίου - Εργασίας. Η επιλογή συνθημάτων - προταγμάτων - στόχων ΔΕΝ μπορεί να εκκινεί και να τελειώνει σε δευτερεύοντα ζητήματα, σε ζητήματα που άπτονται των θεσμών ή του εποικοδομήματος.

Αντιθέτως, ΠΡΕΠΕΙ να λειτουργούν ως οχήματα, τα οποία βοηθούν την ωρίμανση της συνείδησης ευρύτερων δυνάμεων που αποδέχονται το μεταβατικό πρόγραμμα, έξω από τα όρια του Καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης.

Να το πούμε καθαρά: ΔΕΝ υπάρχει κάποιος εύκολος δρόμος, εν είδη κόλπου, για να ξεγελάσει κανείς την

ιστορία, η επιλογή της ΡΗΞΗΣ θα επιλεχθεί σε ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ με την ΕΡΓΟΔΟΣΙΑ, σε ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ με το ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΟΝΤΡΑ στις ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ της ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, με συντριπτική ήττα της αστικής ιδεολογίας και απολογητικής.

Υστερογραφικά, σε σχέση με το ΚΟΜΜΑ και το ΜΕΤΩΠΟ

Αναπαράγω μια παράγραφο από το κείμενο: «Τα ερωτήματα έχουν τεθεί και οι απαντήσεις αποκτούν **ΚΟΜΒΙΚΗ σημασία**».

«Το μεγάλο μας πρόβλημα είναι να αρθρώσουμε όλη αυτή την δημιουργική εργασία σε ένα μεγάλο σχέδιο, σε μια σαφή τακτική που στοιχίζεται πίσω από τη ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ. Γιατί η απλή απάντηση: «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ μας η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και ο Κομμουνισμός» και «Τακτική μας όποιοι συμβιβασμοί εξυπηρετούν τα προαναφερθέντα», αποτελούν διακωμώδηση της επαναστατικής δουλειάς».

Χρειάζεται και απαιτείται βαθιά ιδεολογική επεξεργασία για το ΖΗΤΗΜΑ ΜΕΤΩΠΟ/ΚΟΜΜΑ, για τις μεθόδους (ή μέθοδες επαναστατικότερα) προσέγγισης του ζητήματος με βάση τα ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ, για την ιστορική εποχή από την πλευρά του υποκειμένου, για το ρόλο του ΚΚΕ σήμερα, για τους τρόπους κλονισμού της αστικής εξουσίας, για την ουσιαστική αποτίμηση των ιστορικών ρευμάτων του Κομμουνιστικού Κινήματος και κυρίως της ΕΣΣΔ, για τους τρόπους ωρίμανσης της συνείδησης της εργατικής τάξης».

Νομίζω πως όσο ΔΕΝ ανοίγει μια τολμηρή ιδεολογική δουλειά/επεξεργασία των ζητημάτων που ανοίγονται στην παραπάνω παράγραφο, η «ρόδα» των προσπαθειών μας θα περιστρέφεται στον αέρα, ΧΩΡΙΣ να έχει τη δυνατότητα να μας πάει ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣ, πόσο περισσότερο να προλάβει το **ρυθμό της Ιστορίας**.

Ξάνθη 16/05/2015